

Arrest

nr. 185 753 van 21 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- Georgië*
- Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië”*

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de

vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vooreerst (vast) dat het erg opmerkelijk is dat verzoeker geen enkel overtuigend begin van bewijs kan neerleggen betreffende de vele bedreigingen die hij en zijn familie van P.L. ontvingen. Wat er ook van zij, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor de problemen met P.L. en/of zijn familieleden geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van die problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten. De commissaris-generaal wijst er dienaangaande op dat van een asielzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, en stelt vast dat verzoeker dit niet heeft gedaan.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal) waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, komt het in de eerste plaats aan verzoeker en/of zijn gezinsleden toe, en niet aan de commissaris-generaal, om zelf aan de Nederlandse autoriteiten de bewijsstukken op te vragen die zijn echtgenote en de kinderen tijdens hun asielaanvraag in Nederland zouden hebben neergelegd met betrekking tot de bedreigingen van P.L. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet concreet aan inspanningen dienaangaande te hebben ondernomen. Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens dat zijn echtgenote de bewijsstukken, met name beelden aangaande de verkrachting van hun dochter I., bij haar advocaat in Nederland zou hebben neergelegd, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat het voor verzoeker en zijn gezin mogelijk is om via die weg/deze advocaat terug in het bezit te komen van die bewijsstukken. Uit niets blijkt evenwel en verzoeker toont niet aan deze piste tot het opnieuw bekomen van dergelijk belangrijk bewijsmateriaal te hebben overwogen, laat staan effectief inspanningen dienaangaande te hebben te geleverd om alzo terug in het bezit van die bewijsstukken te komen. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt hoe dan ook op generlei wijze en hij werpt geen ander licht op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat hij geen enkel overtuigend begin van bewijs voorlegt van de vele bedreigingen die hij en zijn familie vanwege P.L. zouden hebben ervaren.

Verzoeker maakt hoe dan ook niet in concreto aannemelijk dat het hem en zijn gezin in Albanië met betrekking tot de verklaarde problemen met P.L. en/of met zijn familieleden aan nationale bescherming ontbreekt. Internationale bescherming kan echter slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, niet het geval is.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift de laattijdigheid van zijn eerste klacht, met name het feit dat hij sinds september 2014 op de hoogte was van de verkrachting van zijn dochter I., maar nog tot mei

2015 wachtte om een klacht in te dienen bij de politie of het parket, tracht te verklaren en te verschonen door te stellen dat "pas nadat haar dochter het land was uitgestuurd in 2015, had verzoekende partij niets meer te verliezen en kon zij een klacht indienen tegen P.", stelt de Raad vast dat verzoeker en zijn echtgenote tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal nochtans verklaarden dat verzoekers dochters samen met verzoekers echtgenote Albanië reeds op 22 oktober 2014 verlieten en op 27 oktober 2014 in Nederland aankwamen en er asiel aanvroegen (gehoorverslag CGVS verzoeker d.d. 3 oktober 2016, p. 3 en 4, en gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote d.d. 3 oktober 2016, p. 3), zodat verzoekers huidige uitleg geenszins opgaat. Het verklaart, noch rechtvaardigt geenszins waarom verzoeker nog tot mei 2015 wachtte alvorens een eerste maal klacht in te dienen bij de politie of het parket.

Verzoeker ontkent, noch betwist in zijn verzoekschrift de vaststelling in de bestreden beslissing dat "Daarenboven informeerde u de rechtbank ook nooit van het feit dat u nog een dreigbericht van P. L. ontving, en dat P. L. uw vrouw in december 2015 nog bedreigde via facebook." Dit pertinente motief blijft, nu het geenszins wordt ontkracht of weerlegd, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker brengt evenmin iets in tegen, minstens ontkracht, noch weerlegt hij geenszins het motief in de bestreden beslissing waar op pertinente wijze het volgende wordt vastgesteld: "U gaf tijdens beide gehoren weliswaar verschillende malen aan dat u de indruk had dat uw klacht niet behandeld zou worden. U verklaarde dat niemand zich oorspronkelijk bezig hield met uw klacht en dat deze klacht vier maanden lang in een lade is blijven liggen (CGVS I p. 14). Echter, uit het antwoord dat u op 25/09/2015 ontving van het parket en dat u neerlegde op het CGVS blijkt dat uw klacht pas op 25/09/2015 aan hen bezorgd werd. Daarenboven blijkt dat, van zodra de klacht in ontvangst werd genomen, deze ook werd geregistreerd als misdrijf onder artikel 102 van het strafwetboek (aanranding met gebruik van geweld). Bovendien werd er aangegeven dat uw verklaring onderzocht zou worden met als doel de dader te identificeren."

Verzoeker biedt daarnaast geen afdoende verklaring of rechtvaardiging voor zijn totale nalaten om de harde bewijzen die hij van de verkrachting zou hebben (gehad) aan de politie of de rechtbank te bezorgen. Door de commissaris-generaal wordt in dit verband terecht geoordeeld dat verzoekers verklaring dat hij dacht dat gewoon het woord 'verkrachting' vermelden voldoende is, geenszins volstaat. Het verklaart, noch rechtvaardigt geenszins verzoekers nalaten om dergelijk belangrijk bewijsmateriaal aan de Albanese autoriteiten over te maken. Immers, wanneer de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van dergelijk cruciaal bewijs, dat van essentieel belang en grote waarde is in het kader van het onderzoek naar de verkrachting, kunnen zij er vanzelfsprekend geen rekening mee houden. Verzoekers huidig algemeen en niet in het minst onderbouwd betoog in zijn verzoekschrift dat hij dacht dat hij na het eerste bezoek aan de politie opnieuw zou opgeroepen worden, doch dat hij nooit werd gecontacteerd en dat wanneer hij trachtte contact op te nemen met de procureur hij te horen kreeg dat hij hem niet meer moest contacteren, overtuigt allerminst. Het betreffen louter blote beweringen die hij niet in het minst hard of aannemelijk maakt. Verzoeker toont geenszins in concreto aan dat hij daadwerkelijk (ernstige) pogingen zou hebben ondernomen om de harde bewijzen aangaande de verkrachting van zijn dochter I. aan de Albanese autoriteiten, de politie en/of het parket, te (pogen te) bezorgen. Dit blijkt nergens uit en wordt door verzoeker op generlei wijze hard of aannemelijk gemaakt. In zoverre al zou kunnen worden aangenomen dat aan verzoeker zou zijn medegedeeld dat hij de procureur niet meer moest contacteren, blijkt hieruit geenszins, en hijzelf toont het tegendeel niet aan, dat verzoeker melding zou hebben gemaakt van het harde bewijsmateriaal waarover hij verklaart te beschikken, laat staan dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou hebben ondernomen om de bewijsstukken alsnog aan de Albanese autoriteiten, in de eerste plaats te denken aan de procureur en de Albanese politie, te bezorgen. Verzoeker blijft aldus steken in louter blote beweringen, doch hij biedt geen afdoende verklaring voor zijn nalaten de harde bewijzen met betrekking tot de verkrachting waarover hij verklaart te beschikken aan de Albanese politie of rechtbank over te maken.

Verzoeker betwist thans in zijn verzoekschrift niet geen enkele poging te hebben ondernomen om de slechte werking en/of de vermeende corruptie van de procureur aan te klagen. Uit zijn verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt dat hij zich niet bij zijn advocaat informeerde naar de mogelijkheden om klacht in te dienen tegen de procureur, en dat, ofschoon hij op de hoogte was van het bestaan en de werking ervan, hij de ombudsman nooit heeft trachten te contacteren. Met zijn algemene verwijzing in zijn verzoekschrift naar enkele internetartikelen omtrent corruptie in Albanië, toont verzoeker niet concreet aan dat een eventuele klacht van hem tegen de procureur of met betrekking tot het volgens hem gebrekkig onderzoek naar de verkrachting een maat voor niets zou zijn geweest. Verzoeker dient dit in concreto aan te tonen, waar hij echter door louter te verwijzen naar algemene informatie geheel in gebreke blijft. In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij geen klacht kon indienen of dat deze toch niets zou opleveren, berust zijn betoog niet op enige eigen concrete en persoonlijke ervaring, en mist dit derhalve elke grondslag en alle ernst.

Met zijn louter algemene verwijzing naar enkele internetartikelen omtrent corruptie in Albanië toont verzoeker niet aan, en hij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk, zo oordeelde ook de commissaris-generaal op goede gronden terecht, in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont dit niet in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem en zijn gezinsleden met betrekking tot de verklaarde problemen met P.L. en/of met de familieleden aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Wat verzoekers argumentatie in zijn verzoekschrift betreft als zouden hij en zijn gezin omwille van hun bekering tot het christendom "systematisch aangevallen, verkracht, gediscrimineerd en bedreigd" worden "omwille van hun bekering in Albanië", stelt de Raad vast dat, daargelaten de geloofwaardigheid en ernst van die beweerde problemen, verzoeker, gelet ook op wat voorafgaat, geenszins in concreto aannemelijk maakt dat het hem en zijn gezin dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. Verzoeker toont niet met concrete, objectieve en bewijskrachtige elementen aan dat de Albanese autoriteiten hem en zijn gezinsleden dienaangaande niet zouden kunnen of willen helpen. Uit informatie van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier blijkt overigens dat in Albanië religieuze vrijheid gegarandeerd wordt in de grondwet en dat dit in de praktijk algemeen gerespecteerd wordt.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 maart 2017, voert verzoekende partij aan dat zij bijkomende stukken indient ter ondersteuning van haar relaas, met name een bewijs dat de zoon in 2013 van school veranderde en een attest aangaande de abortus van de dochter. Verzoekende partij verklaart dat alle problemen eigenlijk zijn begonnen toen zij en haar familie zich bekeerden tot het christendom. Verzoekende partij wijst erop dat het argument van de commissaris-generaal, namelijk dat er in Albanië vrijheid van godsdienst is dat gegarandeerd wordt door de Grondwet, geen rekening houdt met het feit dat zij en haar familie zich bekeerden van de islam naar het christendom, dat het dus om een verandering van godsdienst gaat dat als gevolg heeft dat verzoekende partij en haar familie als afvalligen worden gezien en uitgesloten worden uit de gemeenschap. Verzoekende partij wijst erop dat deze uitsluiting ook blijkt uit de vaststelling dat haar zoon van school moest veranderen omdat hij altijd gepest en gediscrimineerd werd. Verzoekende partij beklaagt zich erover dat met deze elementen geen rekening werd gehouden. Verzoekende partij vervolgt dat zij nog altijd wordt vervolgd en bedreigd door P. en dat zij zelfs een poging had ondernomen om klacht in te dienen en helemaal niet wilde vluchten/vertrekken uit Albanië, maar diende vast te stellen dat de Albanese autoriteiten haar niet konden of wilden beschermen nadat zij was aangevallen door P., de man die haar oudste dochter verkracht heeft en foto's op Facebook zette. Verzoekende partij besluit dat zij en haar familie niet naar Albanië kunnen terugkeren, zij heel veel schrik hebben, zelfs wanneer ze hier in België zijn, en rekening moet gehouden worden met het feit dat de hele streek/regio op de hoogte is van de problemen van verzoekende partij en haar familie.

4.2.1. De Raad hecht geen geloof aan de beweerde problemen die verzoekende partij en haar gezin zouden hebben gekend in Albanië omwille van hun bekering tot het christendom.

Wat betreft de beweerde verkrachting van haar dochter I. door P. en de vele bedreigingen die verzoekende partij en haar gezin van P. of anderen ontvangen zouden hebben omwille van hun bekering, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij hiervan geen enkel overtuigend bewijs weet neer te leggen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent op correcte wijze als volgt gemotiveerd: *"Zo verklaarde u dat P.(...)L.(...) foto's en video's van de verkrachting van uw dochter via facebook bezorgde aan tal van familieleden langs uw kant en langs de kant van uw echtgenote. Ook uw echtgenote zelf kreeg deze beelden toegestuurd. Er werd u gevraagd deze bewijzen neer te leggen, hetgeen u naliet (CGVS I p. 24). U verklaarde dat deze beelden wel werden neergelegd tijdens de asielaanvraag van uw echtgenote en kinderen in Nederland, maar dat jullie ze nooit terug kregen (CGVS I p. 19). Dat u op geen enkele andere manier nog aan deze beelden zou kunnen geraken is echter bijzonder onwaarschijnlijk, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat niet alleen uw familie maar ook de familie van uw echtgenote en uw echtgenote zelf deze foto's en filmpjes ontvingen via facebook. Daarenboven verklaarde u ook dat uw echtgenote deze documenten heeft neergelegd zowel bij haar advocaat als bij haar asielaanvraag in Nederland. Bijgevolg zou het voor u wel degelijk mogelijk moeten geweest zijn om dit bewijsmateriaal op te vragen en neer te leggen op het CGVS. Voorts verklaarde u dat u een dreig- sms van P.(...)L.(...) (CGVS II p. 6) heeft ontvangen. Uw echtgenote zou dan weer op 8 december via facebook zijn bedreigd door P.(...)L.(...) (CGVS I p. 21). Ook bewijzen van deze bedreigingen legde u op het CGVS niet neer. De verklaring van uw echtgenote hiervoor, namelijk dat ze haar facebookaccount direct na het krijgen van dit bericht gedesactiveerd heeft, kan niet overtuigen (CGVS echtgenote p. 18). Het is immers compleet ongeloofwaardig dat zij de belangrijkste bewijselementen in jullie zaak zonder meer heeft verwijderd, temeer daar zij zelf verklaarde dat haar asielaanvraag in Nederland geweigerd werd wegens een gebrek aan bewijzen (CGVS echtgenote p. 8)."* Verzoekende partij ontkracht op generlei wijze de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat hij geen enkel overtuigend begin van bewijs voorlegt van de verkrachting en de vele bedreigingen die hij en zijn familie vanwege P.L. zouden hebben ervaren. Verzoekende partij blijft nog steeds in gebreke enig begin van bewijs bij te brengen die de door haar aangevoerde problemen ondersteunen, laat staan dat zij inspanningen zou gedaan hebben om deze te bekomen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt immers dat haar echtgenote de bewijsstukken, met name beelden aangaande de verkrachting van hun dochter I., bij haar advocaat in Nederland zou hebben neergelegd, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat het voor verzoekende partij en haar gezin mogelijk is om via die weg/deze advocaat terug in het bezit te komen van die bewijsstukken. Het feit dat zij nalaat dit te doen, is een indicatie dat die beelden helemaal niet bestaan en verzoekende partij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze tracht te misleiden, temeer daar de echtgenote

van verzoekende partij zelf verklaarde dat haar asielaanvraag in Nederland geweigerd werd wegens een gebrek aan bewijzen (gehoor echtgenote 3 oktober 2016, 8) én het gegeven dat verzoekende partij heeft nagelaten om de filmpjes en foto's van de verkrachting die op facebook zouden hebben gestaan, aan de politie of rechtbank in Albanië te bezorgen of zelfs maar te melden (gehoorverslag 6 juni 2016, 21-22). Gelet op deze vaststelling hecht de Raad geen enkel geloof aan de verkrachting en de bedreigingen die verzoekende partij en haar gezin van P. zouden ontvangen hebben, laat staan dat deze het gevolg waren van hun verandering van geloof.

Ook wat betreft de bewering dat haar zoon van school moest veranderen wegens problemen omwille van hun bekering tot het christendom, dat haar echtgenote soms werd lastig gevallen en dat de ramen van haar kerk enkele malen werden ingegooid, brengt verzoekende partij geen enkel begin van bewijs bij. Dient bovendien te worden vastgesteld de echtgenote van verzoekende partij en hun kinderen zich reeds in 2002 bekeerd hebben tot het christendom; verzoekende partij zelf heeft zich in 2007 laten dopen (gehoorverslag 6 juni 2016, 4; gehoorverslag echtgenote 3 oktober 2016, 8). Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat indien verzoekende partij en haar gezin daadwerkelijk problemen zouden hebben gekend omwille van hun bekering tot het christendom, zij veel eerder hun land van herkomst zouden hebben verlaten. Het feit dat verzoekende partij zo lang getalmd heeft haar land van herkomst te verlaten, wijst er op dat zij internationale bescherming niet dringend nodig achtte en ondermijnt de ernst van de door haar aangehaalde vrees voor vervolging. De problemen die haar echtgenote en haar zoon zouden hebben gekend, kunnen overigens niet gelijkgesteld worden met een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zulks is immers enkel het geval wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekende partij toont dit niet *in concreto* aan daar zij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij en haar familie als afvalligen worden gezien en uitgesloten worden uit de gemeenschap zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die deze bewering staven.

De aanvullende nota bijgebracht door verzoekende partij ter terechtzitting waarbij zij een schoolattest en een gynaecologisch attest aan de Raad laat geworden, vermag bovenstaande niet in een ander daglicht te stellen.

Het schoolattest toont enkel aan dat de zoon van verzoekende partij in 2013 van school veranderde. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat deze verandering in schoolkeuze is ingegeven door de beweerde aanhoudende discriminatie en bedreigingen tegen zijn persoon omwille van de verandering van religie.

Wat betreft het gynaecologisch attest, merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststelling dat in het gynaecologisch attest gevoegd bij de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting dat opgesteld is "vandaag, op 10/05/2013" melding wordt gemaakt van het feit dat het medisch personeel op 13/05/2013 besloten heeft om de onderbreking van de zwangerschap te verrichten en dewelke succesvol verricht werd, dit attest enkel aantoonst dat de dochter van verzoekende partij haar zwangerschap liet beëindigen na een door de geneesheer vastgestelde "achterlijk ontwikkeling" van de zwangerschap, niets meer en niets minder.

4.2.2. Wat er ook van zij, verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij voor de door haar aangevoerde problemen omwille van haar bekering tot het christendom geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij eventuele herhaling van deze problemen ingeval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten.

De Raad herneemt dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen *in casu*, niet het geval is.

De Raad oordeelde in voornoemde beschikking als volgt: "Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift de laattijdigheid van zijn eerste klacht, met name het feit dat hij sinds september 2014 op de hoogte was van de verkrachting van zijn dochter I., maar nog tot mei 2015 wachtte om een klacht in te dienen bij de politie of het parket, tracht te verklaren en te verschonen door te stellen dat "pas nadat haar dochter het land was uitgestuurd in 2015, had verzoekende partij niets meer te verliezen en kon zij een klacht indienen tegen P.", stelt de Raad vast dat verzoeker en zijn echtgenote tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal nochtans verklaarden dat verzoekers dochters samen met verzoekers echtgenote Albanië reeds op 22 oktober 2014 verlieten en op 27 oktober 2014 in Nederland aankwamen en er asiel aanvroegen (gehoorverslag CGVS verzoeker d.d. 3 oktober 2016, p. 3 en 4, en gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote d.d. 3 oktober 2016, p. 3), zodat verzoekers huidige uitleg

geenszins opgaat. Het verklaart, noch rechtvaardigt geenszins waarom verzoeker nog tot mei 2015 wachtte alvorens een eerste maal klacht in te dienen bij de politie of het parket.

Verzoeker ontkent, noch betwist in zijn verzoekschrift de vaststelling in de bestreden beslissing dat "Daarenboven informeerde u de rechtbank ook nooit van het feit dat u nog een dreigbericht van P. L. ontving, en dat P. L. uw vrouw in december 2015 nog bedreigde via facebook." Dit pertinente motief blijft, nu het geenszins wordt ontkracht of weerlegd, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker brengt evenmin iets in tegen, minstens ontkracht, noch weerlegt hij geenszins het motief in de bestreden beslissing waar op pertinente wijze het volgende wordt vastgesteld: "U gaf tijdens beide gehoren weliswaar verschillende malen aan dat u de indruk had dat uw klacht niet behandeld zou worden. U verklaarde dat niemand zich oorspronkelijk bezig hield met uw klacht en dat deze klacht vier maanden lang in een lade is blijven liggen (CGVS I p. 14). Echter, uit het antwoord dat u op 25/09/2015 ontving van het parket en dat u neerlegde op het CGVS blijkt dat uw klacht pas op 25/09/2015 aan hen bezorgd werd. Daarenboven blijkt dat, van zodra de klacht in ontvangst werd genomen, deze ook werd geregistreerd als misdrijf onder artikel 102 van het strafwetboek (aanranding met gebruik van geweld). Bovendien werd er aangegeven dat uw verklaring onderzocht zou worden met als doel de dader te identificeren."

Verzoeker biedt daarnaast geen afdoende verklaring of rechtvaardiging voor zijn totale nalaten om de harde bewijzen die hij van de verkrachting zou hebben (gehad) aan de politie of de rechtbank te bezorgen. Door de commissaris-generaal wordt in dit verband terecht geoordeeld dat verzoekers verklaring dat hij dacht dat gewoon het woord 'verkrachting' vermelden voldoende is, geenszins volstaat. Het verklaart, noch rechtvaardigt geenszins verzoekers nalaten om dergelijk belangrijk bewijsmateriaal aan de Albanese autoriteiten over te maken. Immers, wanneer de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van dergelijk cruciaal bewijs, dat van essentieel belang en grote waarde is in het kader van het onderzoek naar de verkrachting, kunnen zij er vanzelfsprekend geen rekening mee houden. Verzoekers huidige algemeen en niet in het minst onderbouwd betoog in zijn verzoekschrift dat hij dacht dat hij na het eerste bezoek aan de politie opnieuw zou opgeroepen worden, doch dat hij nooit werd gecontacteerd en dat wanneer hij trachtte contact op te nemen met de procureur hij te horen kreeg dat hij hem niet meer moest contacteren, overtuigt allerm minst. Het betreffen louter blote beweringen die hij niet in het minst hard of aannemelijk maakt. Verzoeker toont geenszins in concreto aan dat hij daadwerkelijk (ernstige) pogingen zou hebben ondernomen om de harde bewijzen aangaande de verkrachting van zijn dochter I. aan de Albanese autoriteiten, de politie en/of het parket, te (pogen te) bezorgen. Dit blijkt nergens uit en wordt door verzoeker op generlei wijze hard of aannemelijk gemaakt. In zoverre al zou kunnen worden aangenomen dat aan verzoeker zou zijn medegedeeld dat hij de procureur niet meer moest contacteren, blijkt hieruit geenszins, en hijzelf toont het tegendeel niet aan, dat verzoeker melding zou hebben gemaakt van het harde bewijsmateriaal waarover hij verklaart te beschikken, laat staan dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou hebben ondernomen om de bewijsstukken alsnog aan de Albanese autoriteiten, in de eerste plaats te denken aan de procureur en de Albanese politie, te bezorgen. Verzoeker blijft aldus steken in louter blote beweringen, doch hij biedt geen afdoende verklaring voor zijn nalaten de harde bewijzen met betrekking tot de verkrachting waarover hij verklaart te beschikken aan de Albanese politie of rechtbank over te maken.

Verzoeker betwist thans in zijn verzoekschrift niet geen enkele poging te hebben ondernomen om de slechte werking en/of de vermeende corruptie van de procureur aan te klagen. Uit zijn verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt dat hij zich niet bij zijn advocaat informeerde naar de mogelijkheden om klacht in te dienen tegen de procureur, en dat, ofschoon hij op de hoogte was van het bestaan en de werking ervan, hij de ombudsman nooit heeft trachten te contacteren. Met zijn algemene verwijzing in zijn verzoekschrift naar enkele internetartikelen omtrent corruptie in Albanië, toont verzoeker niet concreet aan dat een eventuele klacht van hem tegen de procureur of met betrekking tot het volgens hem gebrekkig onderzoek naar de verkrachting een maat voor niets zou zijn geweest. Verzoeker dient dit in concreto aan te tonen, waar hij echter door louter te verwijzen naar algemene informatie geheel in gebreke blijft. In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij geen klacht kon indienen of dat deze toch niets zou opleveren, berust zijn betoog niet op enige eigen concrete en persoonlijke ervaring, en mist dit derhalve elke grondslag en alle ernst.

Met zijn louter algemene verwijzing naar enkele internetartikelen omtrent corruptie in Albanië toont verzoeker niet aan, en hij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk, zo oordeelde ook de commissaris-generaal op goede gronden terecht, in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont dit niet in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem

en zijn gezinsleden met betrekking tot de verklaarde problemen met P.L. en/of met de familieleden aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Wat verzoekers argumentatie in zijn verzoekschrift betreft als zouden hij en zijn gezin omwille van hun bekering tot het christendom "systematisch aangevallen, verkracht, gediscrimineerd en bedreigd" worden "omwille van hun bekering in Albanië", stelt de Raad vast dat, daargelaten de geloofwaardigheid en ernst van die beweerde problemen, verzoeker, gelet ook op wat voorafgaat, geenszins in concreto aannemelijk maakt dat het hem en zijn gezin dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. Verzoeker toont niet met concrete, objectieve en bewijskrachtige elementen aan dat de Albanese autoriteiten hem en zijn gezinsleden dienaangaande niet zouden kunnen of willen helpen."

De ter terechtzitting opgeworpen algemene argumentatie, met name dat zij een poging had ondernomen om klacht in te dienen en helemaal niet wilde vluchten/vertrekken uit Albanië, maar diende vast te stellen dat de Albanese autoriteiten haar niet konden of wilden beschermen nadat zij was aangevallen door P., is niet dienstig om de in de beschikking opgenomen grond te weerleggen en om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontkrachten.

De argumentatie van verzoekende partij dat de hele streek/regio op de hoogte is van de problemen van haar en haar familie, vermag geen afbreuk te doen aan de in Albanië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden. De Raad ziet evenmin in hoe het feit dat de hele streek/regio op de hoogte zou zijn van haar problemen een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming uitmaakt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS